

het Dijlepaard

20 FR

de groot-leuvense stadskrant

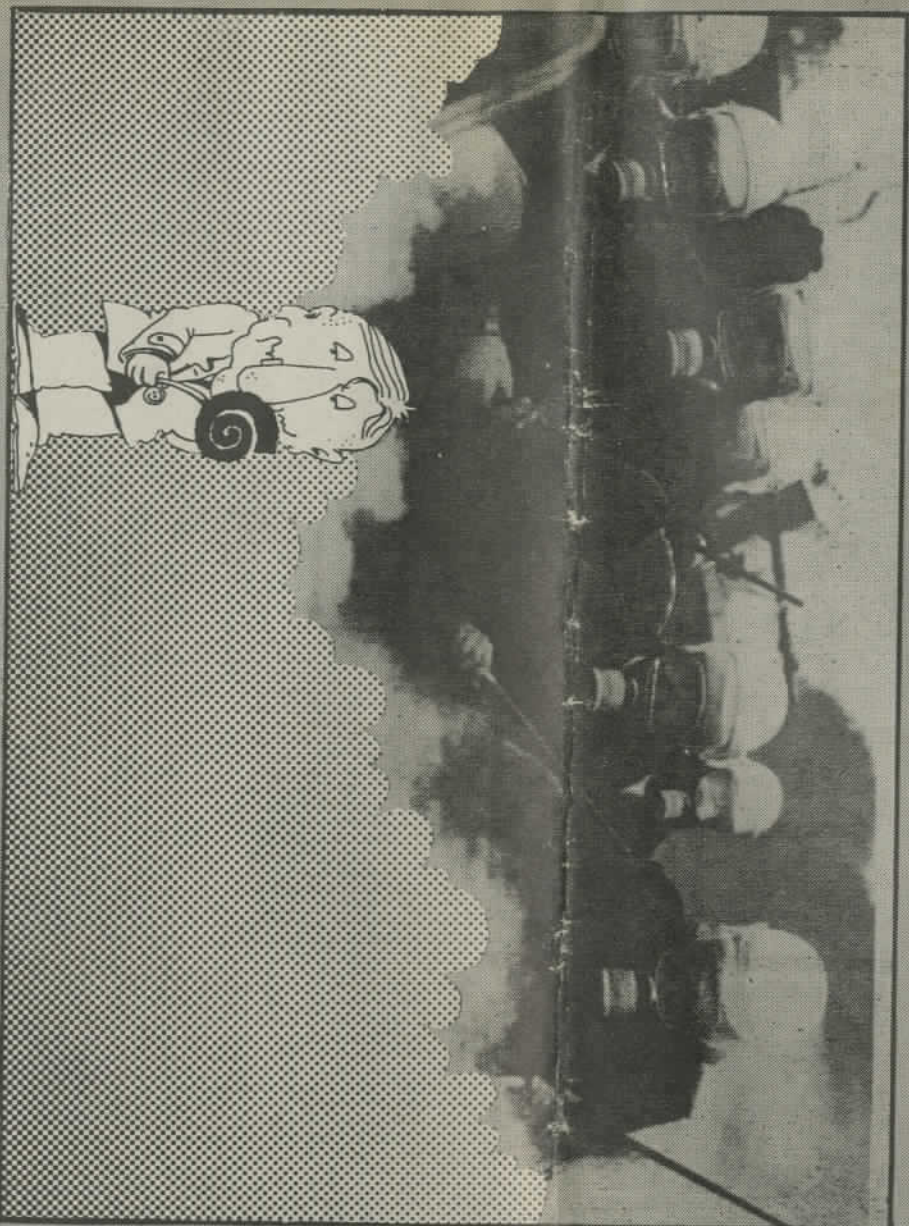
jaargang 4 maandelijks november 1981 nr. 9

te Leuven, Sint-Jansstraat 146, 3000 Kerkele

REDAKTIEADRES : BLIJDE INKOMSTRAAT 115, 3000 LEUVEN
TEL. 016/23.96.92

REK. NR. 001-0596401-24

HOE GROEEN LACHT MEEN BIJ AGALEV?

Bij het vallen van de bladeren en de regering zijn ze te voorschijn gekomen op het Leuvense politieke toneel, met een frisse groene lach en geurend naar wilde limoenen. Dames en Heren, Het Dijlepaard presenteert u Agaley.

Een uitgebreed gesprek over de werking en organisatie van Agaley, haar opstelling tot andere aktiegroepen en alternatieve bewegingen, én het belang van de komende gemeenteraadsverkiezingen in oktober '82 voor Agaley. Verder een beknopt overzicht van Agaley's ideëngoed, en de kritische kolom, getekend Het Dijlepaard in afwachting op uw wederwoord.

6

VERDER IN DIT NUMMER

Vrije radio's: ze zouden ze moeten verbieden

In twee jaren tijd heeft *Raddo Scorpio* zich als lokale en ongebonden zender een behoorlijke reputatie opgebouwd. De laatste maanden moesten de illegaliteit maar ook de kwaliteit er even wijken voor de interne onenigheden, die af en toe op de Scorpio-golflengte doorlonken.

3

Ontwikkelings samenwerking

De *Derde Wereldgroep* organiseert op 11 december in de Lido een *Derde Wereld-kaafje*. Met de organisator praten we over de bedoeling van zo'n avond, en over het tijdschrift *Keerpunt*, het dat meteen zijn tweearig bestaan viert in derde wereldsfeer.

4

Het fascisme te Leuven (2)

Na de nazi-inval hernam het stadsbestuur vrij vlug haar activiteiten. Een nieuwe burgemeester werd aangesteld, terwijl alle partijen zich leken verzoend te hebben met een langdurige bezetting. In mei 1941 werd de gemeenteraad afgeschaff, en vervangen door een loco-gemeenteraad van maximaal vijf leden. De raad vervulde nog louter administratieve taken.

8

Het swingende Dijlepaard

De *Blauputtek-golfgroep*: na drie jaar blazen zij nog steeds hun oude volksliedjes met verse buitenlucht, en willen dat met de nieuwe doedelzak nog wel wat volhouden. Hier heerst geen concurrentie of kommercie, alleen maar vrolijkheid!

De University Squash Club

Squash is een soort van tennis tegen een muur en kan je nu ook in de buurt van de Parkstraat beoefenen. Maar de P.V.B.A. *Univercity Squash Club* is daar wel gestuit op een lokale tegenstrever, de bewoners van de Rapengang. De Club kan immers enkel bereikt worden langs de Rapengang, die van 's ochtends 10 u tot na 3 u 's nachts dan ook is omgeschapen tot een chaotische parking. Op deze parkeeroverlast is de voorkeur van de bewoners duidelijk niet berekend.

11

Het St. Pieterscollege had een paar klassen afgevaardigd om de raadszitting van 19 oktober op te vrolijken. Zoals bij vorige gelegenheden hadden deze knapen de zaak al gauw bekeken en verlieten zij alras de plaats des onheils. Hopelijk verschijnt dit Dijlepaard nog tijdig om hen de nodige informatie te bezorgen voor hun verhandeling.

Bij de aanvang van de vergadering sprak een onttoerde burgemeester voor de rechtstreekse vergadering een rouwhulde uit aan de onlangs overleden Dokter Dejonghe, die 18 jaar lang burgemeester was van Kessel-Lo en na de fusie zolang zijn gezondheidstoestand het toeliet, zetelde als raadslid van Groot-Leuven.

Jaarverslag

Als eerste agendapunt werd het jaarverslag 1981 besproken.

Mevr. Delepierre (SP) betreunde dat een aantal commissies zo weinig samenkomen terwijl grondig commissiewerk veel misverstand kan voorkomen.

Zij drong er op aan dat op de toelichtingsvergaderingen met de bevolking betreffende de BPA's niet alleen de mensen van het infocentrum, maar ook de politieke verantwoordelijken zouden aanwezig zijn zodat niet alleen de technische, maar ook politieke vragen aan bod kunnen komen.

Verder vroeg zij dat bij de statistische gegevens over bv. werklozen, BTK-projecten en tewerkgestelde werklozen ook de verhouding mannen/vrouwen zou vermeld worden.

Van Itterbeek (VU) toonde zich bezorgd over de toename van de werkloosheid in de stad (+ 400) en vroeg zich af of de stad als motor voor openbare werken hieraan niet enigszins zou kunnen verhelpen.

Zijn bezorgdheid ging ook nog naar het ontbreken van akkomodatie voor jongerentoeerisme, de achteruitgang van het aantal jeugdige ontleemers in de openbare bibliotheken, de afname van het bevolkingsaantal, de opvang, huisvesting, onderwijs voor het toenemend aantal vreemdelingen, het tekort aan studentkamers en de moedwillige verkrotting van een aantal gebouwen.

Libert (SP) vroeg waarom de gemeenteraad niet gekonsuleerd werd bij het uitwerken van de BTK-projecten.

OCMW

De rekening 1980, de begroting 1982 en een begrotingswijziging 1981 van het OCMW werden behandeld; een tweede begrotingswijziging moest wegens een technische vergissing van de dagorde afgevoerd worden.

Uit de toelichting van schepen Tony Wouters (CVP) blijkt dat het tekort dat door de stad bijgepast wordt, ongeveer overeenstemt met hetgeen het OCMW besteedt aan de sociale dienstverlening. Dit tekort bedraagt 106 miljoen op de rekening 1980 en wordt voor de begroting 1982 geraamd op 156 miljoen.

Van Mellaert (SP) meent dat de stijging van het tekort niet in verhouding is tot de inflatie maar voor een deel ook te wijten is aan ondoelmatig beheer en nevenactiviteiten die niet direkt op de behoeftigen gericht zijn. Hij maakte vooral bezwaar tegen de overbodige luxe in het nieuw administratief gebouw, tegen de voortgenomen bijkomende aankopen van gronden en eigendommen in de omgeving van dit administratief gebouw (60 miljoen), het aandeel van het OCMW in de belangrijke werken aan de St. Pieterskliniek (15 miljoen), de voortgenomen investering van 10 miljoen voor het vernieuwen van de daken van het psychiatrisch instituut dat in zijn geheel niet meer voldoet, en tegen het feit dat de gemeenteraad moet betaald slagen over een begroting waarover geen documenten worden voorgelegd en zonder raadpleging van de commissie van financiën. Hij meent ook dat het OCMW een herverdelend effect moet nastreven door voor zijn diensten normale prijzen aan te rekenen aan goede burgers en alleen voor minbegoeden lagere tarieven toe te passen.

Wanneer Van Mellaert er op aandringt dat het OCMW zijn rijk patrimonium (geschat op meer dan een half miljard) voldoende zou laten renderen ten bate van de dienstverlening, wordt hij door De Vlies (CVP) moedwillig verkeerd begrepen en ook D'Haese (CVP) waarschuwt er voor het patrimonium niet te laten aanvreten.

Van Itterbeek vraagt waarom er geen commissievergadering gewijd werd aan de begroting van het OCMW en wijst op de wan-

verhouding tussen de luxe in het administratief gebouw en de armoedige huisvesting van de patiënten in de psychiatrische instelling.

Schepen T. Wouters antwoordt dat een speciale commissie, aangevuld met mensen van het OCMW naar een oplossing zal zoeken voor de voorfinanciering van de werken aan de St. Pieterskliniek en dat het patrimonium van het OCMW wel degelijk goed beheerd wordt vermits er voor 1982 op dat punt een baltig saldo van anderhalf miljoen voorzien wordt.

De burgemeester zegt dat de oprichting van het administratief gebouw een beslissing was van het vorig college, dat de stad ook sommige voortgenomen aankopen negatief geadviseerd heeft, en dat zij geregeld aandringt op het nastreven van het hervorderings-effect maar dat het OCMW gebonden is aan prijzen die van hogerhand opgelegd worden.

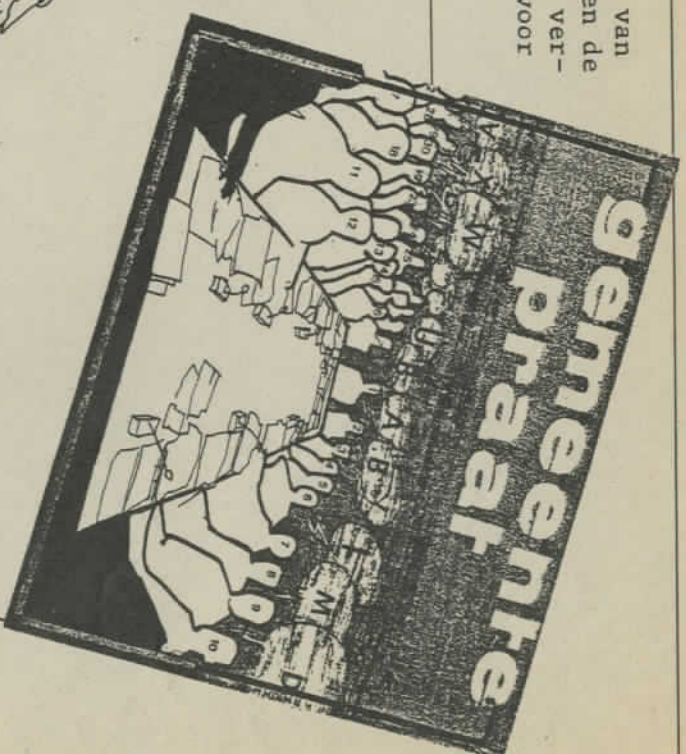
Tiensestraat

Schepen Sprockeels (PVV) krijgt het vuur aan de schenen gelagd wegens de aanslepen-de mizerie in de Tiensestraat, eerst door Mevr. Lambrechts (VU) en later door een heuse interpellatie van Hollé (PVV). De schepen heeft de getroffen handelaars een attest beloofd over de ontoegankelijkheid van de straat gedurende de werken, zodat de belastingontvanger daar rekening mee kan houden.

Hij maakt zich sterk dat het gedeelte tussen de Vesaliusstraat en Tiensepoort nog vóór de winter zal afgewerkt worden, zelfs met inbegrip van de slijtlaag als de weersomstandigheden zulks nog toelaten. In het gedeelte tussen Vesaliusstraat en Hooverplein zullen de voetpaden vernieuwd worden als de verschillende maatschappijen voor nutsvoorzieningen klaar zijn met hun herstellingswerken; daarna zullen de werken voorlopig stopgezet worden.

Het lang aanslepen van de werken is volgens de schepen niet zozeer te wijten aan slechte coördinatie maar wel aan het feit dat in deze oude straat niemand de slechte staat van de ondergrondse leidingen kon vermoeden. Hij dringt er op aan dat men deze tegenslag niet zou aangrijpen om mensen, instellingen en maatschappijen tegen elkaar op te zetten maar wel om er de nodige lessen uit te trekken voor de toekomst.

Als tijdens één van de volgende ambstermijnen van schepen Sprockeels de Tiensestraat nog eens moet vernieuwd worden, zal er dus geen gebruik meer zijn aan coördinatie en zal er voortaf rekening gehouden worden met de toestand van de ondergrondse voorzieningen.

Alleszins moeten we de verheugende mededeling van de schepen onthouden dat op initiatief van het stadsbestuur de verschillende maatschappijen voor nutsvoorzieningen samengebracht worden om een aanvang te maken met het opstellen van een kadaster van de Leuvense ondergrond.

Stedelijke welzijnsraad

De in de vorige zitting aangekondigde statuten voor de Welzijnsraad worden nu ter goedkeuring voorgelegd.

Mevr. Delepierre verheugt er zich over dat de technische bemerkingen die in de commissie gemaakt werden, in de nieuwe tekst opgenomen zijn. Zij vraagt waarborgen voor een pluralistische samenstelling van de raad en vreesst voor overlapping van het werktoneel van andere adviesraden.

Van Itterbeek vindt de tekst nogal wazig en vraagt naar de coördinatie tussen Welzijnsraad en OCMW.

Schepen De Reycke (CVP) antwoordt dat om overlapping te voorkomen zo nodig de besturen van de verschillende adviesraden kunnen samengebracht worden voor overleg. De samenstelling van de raad staat nog niet vast. In elk geval zullen er naast welzijnswerkers ook andere belangstellende deel van van uitmaken en zal ook het OCMW vertegenwoordigd zijn.

Er is in de statuten niets ingevoerd om wildan ook uit de raad te weren, maar om praktische redenen werd het aantal leden bepaald op 21.

De WRL die zoals bekend reeds voortijdig de benaming Stedelijke Welzijnsraad voerde, zal niet in de Welzijnsraad opgaan maar blijft afzonderlijk bestaan.

De statuten worden goedgekeurd. De schepen staat open voor alle kritiek en mogelijke suggesties en zo nodig kan bv. na een jaar werking een herziening overwogen worden.

Samenlevingsopbouw

De verdeling van de toelagen aan de Samenlevingsopbouwwerken voor 1981 wordt goedgekeurd: 300.000 Fr!

Elk welmenend burger zal het met Van Itterbeek eens zijn dat men voor dergelijke som geen samenlevingsopbouwwerk in stand kan houden. Mevr. De Reycke verduidelijkt dat er buiten deze 300.000 Fr nog zo'n bedrag ter beschikking is voor betoelaging van projecten van de samenlevingsopbouwwerken, maar die zijn volgens Libert niet zo gelukkig met deze projectentobetolaging. □

Naar aanleiding van de opmerking van Tobback tijdens de vorige zitting meent D'Haese dat de gemeentewet de meerderheid niet verplicht aanwezig te zijn tijdens het vragenurtje. Libert vindt het een kwestie van beleefdheid ten opzichte van de collega's raadsleden en stelt vast dat er telkens bij de aanvang van de besloten zitting moet gewacht worden op steeds dezelfde raadsleden die er tijdens het vragenurtje van door gingen.

De burgemeester stelt voor deze kwestie uit te praten met de fractieleiders die toch moeten samenkomen om het begrotingsdebat voor te bereiden.

Na zijn tussenkomst vertaalt D'Haese weer zoals gewoonlijk "ostentatief" de raadszaal. □

EEN HEINBEKEN MET DE DERDE-WERELDDGROEP

De 'derde wereldgroep' organiseert op 11 december in zaal Lido een derde wereld kafee. Aanleiding is het twee-jarig bestaan van 'Keerpunt', het informatie- en actie-maandblad van deze groep. Een blik achter de schermen...

D.P.: Op 11 december houdt de 'derde wereld-groep' een kafee open. Wat is de bedoeling?

D.W.G.: Onze informatieavond-nauw aansluitend bij de actualiteit-kenden een behoorlijk sukses. Maar we willen een zo breed mogelijk publiek aanspreken. Vandaar ons idee om zaal Lido voor één avond als derde wereld kafee in te richten. Je kan er in een luchtige sfeer een fototentoonstelling bekijken en luisteren naar gedichten over uitbuiting van Stefan Van den Bremt. Ook mensen die nauw betrokken zijn met de derde wereld en politici worden aan het woord gelaten.

D.P.: Waarom nodigen jullie politici uit?

D.W.G.: Tot nu toe waren we een studiegroep met de nodige aandacht voor informatie en vorming. We willen dit openbreken door onze visie met die van beleidsmensen te konfronteren.

D.P.: Even concreet graag...

D.W.G.: Wie we precies zullen uitnodigen staat nog niet vast. Maar, iedereen is welkom en kan het woord nemen. Voor de vorm dachten we aan een kort interview waarna het publiek de kans krijgt om vragen te stellen.

D.P.: Het aantrekken van nieuwe mensen is niet de eigenlijke aanleiding van het derde wereld kafee, dacht ik.

D.W.G.: In december bestaat ons tijdschrift 'Keerpunt' twee jaar. We vonden dit een interessant aangrijpspunt om een wat grootscher gebeurtenis te organiseren en meteen ons blad meer bekendheid te geven. Met 'Keerpunt' houden we de Leuvenaars met interesse voor de derde wereld op de hoogte van onze werking en geven we een flinke brok informatie door. Het is een vlot leesbaar krantje waarin inhoudelijke artikels en speelse stukken elkaar afwisselen.

D.P.: Vanwaar de naam 'Keerpunt'?

D.W.G.: Het is een woord dat duidt op beweging en verandering. Onze groep wil mensen in beweging brengen, een keerpunt betekenen in hun sensibilisering en bewustwording. We willen mee een mentaliteitsverandering bewerkstelligen. We geloven in de kracht van informatie als hefboom naar verandering in de wereld. Als men ziet dat vier jaar geleden Mobutu nog een taboe was—in '78 heeft Vandenburghe nog een panoramuitzending over dat onderwerp tegengehouden—dan denken we dat het kan. In het parlement worden ook meer onderwerpen bespreekbaar, El Salvador bvb.

D.P.: Door wie wordt 'Keerpunt' gemaakt?

D.W.G.: De 'derde wereldgroep' wilde naast het inhoudelijk uitdiepen van bepaalde thema's en het voeren van acties, met een krantje beginnen. Daarom vormde een deel van de groep samen met enkele andere mensen de redaktiekern van 'Keerpunt'. Tussen beide groepen bestaat nu regelmatig overleg over de inhoud van het tijdschrift.

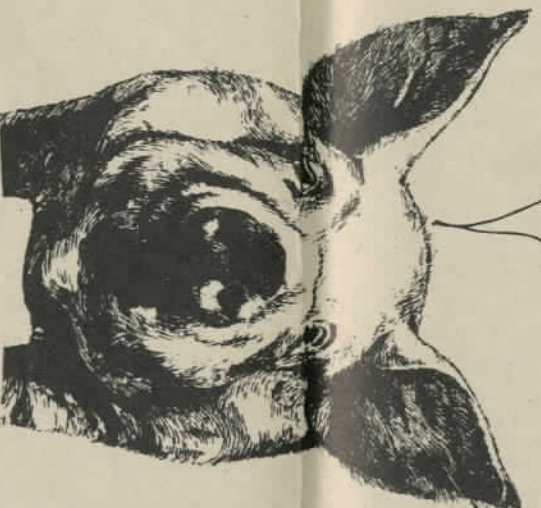
D.P.: 'Keerpunt' lezend stel ik vast dat jullie goed gedocumenteerd zijn over vele landen.

D.W.G.: In de kerngroep wordt een discussie rond één thema grondig voorbereid. De neerslag hiervan geeft één uitgebreid artikel per krantje. Daarnaast trachten we telkens specialisten aan het woord te laten: Rudy Demeyer over de 11.11.11-aktie of Dick Thieleman over Iran.

D.P.: Jullie hebben ook aandacht besteed aan de anti-kolonisatiebeweging. Waar ligt de link met de derde wereld?

D.W.G.: Onze hoofdbedoeling blijft om rond de concrete situatie in de derde wereld zelf te werken. Daarnaast kan ook de Europese situatie vanuit deze invalshoek bekeken worden. Alles wat in de derde wereld gebeurt en hier heeft immers nauwe relaties met elkaar:

KEERPUNT? NOOIT VAN GEHOORT.

D.P.: Wat moeten mensen die willen meewerken nog weten over de 'derde wereld groep'?

D.W.G.: Wel, bijna 3 jaar geleden ontstond onze groep uit mensen die op een vlotte manier een groot publiek wilden aanspreken. We kwamen geregeld bijeen en begonnen initiatieven te nemen. Eén van de eerste was de viering van de overwinning van de Sandinisten in Nicaragua. Later werden succesvolle avonden gepland rond Iran, El Salvador en Zaire.

We hebben geopteerd voor een minimumplatform dat enkel een werking aangeeft, met als hoofdpunten:

- steunen van het onafhankelijkheidsstreven van alle landen
- steunen van het verzet tegen iedere uitbuiting of inmenging van buitenuit
- tegen het imperialisme (vooral dat van Rusland en Amerika, maar ook van Europa)
- steunen van ieder land of project dat bijdraagt tot de opbouw van een rechtvaardiger samenleving

steun aan alle vormen van bevrijdingsstrijd in de derde wereld

We lopen niet te koop met dogma's, maar stimuleren elkaar om na te denken.

D.P.: Licht in de 11.11.11-aktie het zakate-punt van jullie werking?

D.W.G.: We passen ons aan aan de actualiteit rond de derde wereld of doen mee aan acties die andere organisaties voeren. In deze periode is dat inderdaad de 11.11.11-aktie, georganiseerd door de 'stedelijke werkgroep voor ontwikkelingsamenwerking'. In het voorjaar was dat de actie rond El Salvador en later zal het 'Keerpunt'-feest de meeste energie vergen.

DE DERDE-WERELDBOYS

DP: In Keerpunt brigen de derde wereld-boys hun eigen comen. Zijn dat het gezicht naar buiten van de derde wereldgroep, het uitgangsbord, ja de stoottroepen van de groep?

Een derde wereldboy (DWB): De boys (plecht-tig)... zijn het lokale elftal met wortels in de derde wereldgroep of bij de abonnees van Keerpunt. We wilden op een andere manier de mensen waarmee we in jeugdklubs, wijken, e.d. te doen hadden, bereiken. Af en toe een voetbalmatch, dachten we dan. Stillelijes aan is dat dan een erg succesrijke bedoening geworden. Lees es het regelmatige verslagje in Keerpunt. De prestaties overtreffen vaak die van het Belgisch elftal, vooral tegen Holland. Maar niemand weet dat. Het voetbal is voor ons, wij die mekaar zien rond derde wereldproblemen, niets dan ontspanning, ook al spelen we in competitie tegen een stuk of tien vrienden- en kafeepleogen.

DP: Een pronsstiek voor de boys in deze competitie?

DWB: Kwalificatie voor Spanje zit er nog niet in, maar een goede middenmoter wel.

De Derde Wereldgroep organiseert ter gelegenheid van het tweejarige Keerpunt een derde wereldfeest, met dichters, politici, muzikanten en derde wereldgerechten. In elk genre zullen het lichtere en het ernstige werk mekaar op tijd aflossen, kwestie dat alles ook letterlijk verteerbaar blijft.

Aan de kant van de artiesten staan Frank De Crick, Stegana Van den Bremt en Wlona Wexlva reeds op affiche. Muzikaal zijn er het duo Comanchaca, in België verblijvende Chileense vluchtelingen, met volksliederjes die in Chili verboden worden, en The Balladeers, sociaal reïnspireerde maar minder scherpe volksmuzikanten die zich na een verblijf in Amerika en Duitsland eveneens oponthouden in ons land.

Van politici beloofden Tobback en Kuyjpers reeds hun medewerking, terwijl een plaatselijke PVV-ster wil zorgen voor de lichtte noot en de CVP ook haar komst aankondigde. Voor de fuifnummers wordt het derde wereldfeest verder verzorgd door DJ Jo met vooraf en 100 fr ter plaatse op vrijdag 11 december in de Lido (Bogardensstraat 29).

DE 11.11.11-AKTIE, EEN ORGANISATIE VAN DE STEDELIJKE WERKGROEP VOOR ONTWIKKELINGSSAMENWERKING

De jaarlijkse sensibiliserings- en geldinzamelingsactie 11.11.11, die jaar overwoerd door verkiezingspropaganda, zit er weer op. Er wordt wel eens vergeeten dat deze massale actie maanden voorbereiding vergt, eigenlijk een gans jaar lang. In Leuven funktioneert hiervoor een *stedelijke werkgroep voor ontwikkelingsamenwerking*. Deze werkgroep, gemakkelijker WOSL genaamd, neemt elk jaar het initiatief voor de 11.11.11-actie. Zij werkt dus als een koepelorgani-

Een scène uit het toneelstuk, dat op vier 11.11.11-avonden werd gespeeld.

OCMW boycot vluchthuis Leuven

Op 1-10-1981 ontving het Leuvens vluchthuis een schrijven van het O.C.M.W. Leuven waarin werd meegedeeld dat iedere mishandelde vrouw die niet in Leuven gedomicilieerd is niet meer kan rekenen op financiële steun (dat is ongeveer drie vierde van de inwonende vrouwen). Zij baseren zich voor deze beslissing ten onrechte op bepaalde wetsartikelen i.v.m. onthaalhuizen. Een vluchthuis is echter geen onthaalhuis, dus zijn aanvragen van vrouwen van het vluchthuis *individuele* aanvragen, waarover duidelijk in de wet staat dat het O.C.M.W. van de feitelijke verblijfplaats en niet die van de domiciliegemeente, moet betalen.

Daarbij zou iedere Leuvense vrouw nog eens op de rooster gelegd worden en zullen de heren O.C.M.W.-ers beslissen hoe zwaar een vrouw mishandeld moet zijn voor zij recht heeft op O.C.M.W.-hulp.

Volgens de vrouwen van het vluchthuis is de achterliggende reden dat iedere niet Leuvense vrouw een verloren stem is voor de heren politiekers en dus niet hoeft te eten en te drinken.

Ze nemen het niet dat bezuinigingen doorgevoerd worden op de rug van de zwakste groepen. Het is hemeltergend dat vrouwen in het kader van bezuinigingen geen geld krijgen voor hun elementaire behoeften, terwijl er hopen geld zijn voor prestige-projecten waar het nieuwe O.C.M.W.-gebouw een voorbeeld van is.

Gezien het voorgaande eisen ze het volgende: -dat de vrouwen van het vluchthuis, die voor hun verblijf in het vluchthuis gesteund worden door een ander O.C.M.W. bij wijze van overgangsmaatregel gedurende de eerste week van hun verblijf in het vluchthuis door het O.C.M.W. van herkomst gesteund worden, en vanaf de tweede week van het verblijf door dat van Leuven.

-dat de vrouwen die voordien niet gesteund werden door een ander O.C.M.W. vanaf de eer-

satie, waaraan alle groepen en individuen bedrijvig voor de derde wereld hun medewerking kunnen verlenen.

Voor een keuze van het 11.11.11-project, een keuze die dit jaar viel op het project *Tatdep* in Tanzania (zie ook het vorige Dijeopard), heeft de werkgroep een heuse procedure uitgewerkt. Voor deze werkwijze geeft het stadsbestuur aan de WOSL carte blanche. Ook de werkingskosten worden gedragen door de stad. Dit zijn de belangrijkste punten, waarmee het stadsbestuur haar positieve instelling en waardering toont voor de werking van de WOSL. Toch rezen er in de loop van het jaar ook problemen, waardoor de WOSL zich in de hoek gezet voelde. Voortvallen als de 3,5 miljoen voor het Caracasproject (zie DP IV, nr.2) wil men in de toekomst vermijden. Daarom wil de WOSL in de toekomst werk maken van een eisenprogramma voor het stadsbestuur, een manifest dat haar verwachtingen t.a.v. het stadsbestuur bundelt.

Meteen maakt dit het ontbreken van een degelijk stedelijk beleid voor ontwikkelingsamenwerking duidelijk. Leuven heeft wel zijn schepen voor ontwikkelingsamenwerking, maar met een scheepensmakker men nog geen beleid. In deze leemte ligt een belangrijke taak weggelegd voor de WOSL. Maar als feitelijke vereniging heeft de werkgroep geen enkele beïnvloedingsbevoegdheid. Als *stedelijke adviesraad* voor ontwikkelingsamenwerking echter zou de werkgroep haar invloed op een ontwikkelingsbeleid voor de stad pas echt kunnen doen gelden.

OPENSTALDEUR

ste dag van hun verblijf gesteund worden door het O.C.M.W. van Leuven.

-een snelle beslissingsprocedure en omiddelrijke betaling als de beslissing genomen is. □

Antwoord op "Archeologica" (DP IV, okt. '81)

De tentoonstelling "Archeologie in Vlaanderen" werd ingericht door het Nationaal Verbond voor Hemkunde, in het kader van de jaarlijkse landdagen.

In de openingsrede door voorzitter Frans Van Bellingen wordt duidelijk gesteld dat deze tentoonstelling zeker geen alleomvattend beeld van 'archeologie in Vlaanderen' wilde of kon geven: het ging hier slechts om enkele aspecten, een illustratie van het jaartema. Het aantal ter beschikking staande vitrines en panelen was slechts de helft van wat oorspronkelijk werd voorzien, zonder dat de organisatoren hiervoor verantwoordelijk waren. Inderdaad hadden diensgevolg alle tentoonstellers met plaatsgebrek te kampen.

Verscheidene sites werden geïllustreerd met grondplannen en tekeningen. Voor Leuven vermelden wij het algemeen situeringsplan van de opgravingen en de profieltekeningen. Zoals duidelijk in onze brochure te lezen stond, was het niet de bedoeling op deze tentoonstelling resultaten te laten zien: de opgravingen zijn niet eens beëindigd, laat staan verwerkt! De gegevens moeten eerst grondig bestudeerd en geïnterpreteerd worden vooraleer wij met afgewerkte grondplannen en opgravingresultaten voor de dag kunnen komen. Onze bedoeling was enkel onze dienst wat meer bekendheid te geven. Dit neemt niet weg dat onze opgravingen en de door ons opgestelde archeologische kaarten nu reeds gegevens hebben opgeleverd in verband met de vroege bewoning van Leuven, die een aanzienlijke aanvulling betekenen bij de historische bronnen.

De afvalput in het Paridaensinstituut hebben wij onderzocht, maar wegens instortingsgevaar van de bouwputwand verzocht de werfleider ons hiermee te stoppen, zodat wij de put niet verder konden uitgraven.

Inderdaad hebben wij de 'Dijlekkade' niet opgemerkt. Deze werken werden viermaal daags door ons gecontroleerd. Uiteraard speelt het toeval om precies op het juiste moment aanwezig te zijn hier een grote rol. Indien de afstand tot onze deur inderdaad slechts 50 meter bedroeg, begrijpen wij niet waarom U, als archeologen, ons dat niet even kon komen melden? Iemand van U publiceerde enkele maanden geleden zelf een oproep om ons van vondsten te verwittigen.

Tenslotte stellen wij ons de vraag waarom U uw kritiek, die wij -als zij teminste niet te vaag gesteld is- zeker willen onderzoeken, op deze wijze bekend maakt, zonder dat U er ons persoonlijk ook maar ooit één woord over heeft gezegd.

Dienst Stadsarcheologie Leuven □

Uitsmijter, de Leuvense jongerenkrant

'Uitsmijter' is een nieuwe Leuvense jongerenkrant die het plaatselijk jeugdwerk wil ondersteunen met o.a.:

-een activiteitenkalender die ook als affiche gebruikt kan worden.

-in te gaan op problemen die bij jongeren rijzen

-het steunen van initiatieven en opmerkelijke activiteiten.

Het is duidelijk dat deze nieuwe krant staat of valt met de medewerking van jongeren. 'Uitsmijter' zoekt jongeren die artikels willen schrijven en hoopt dat elke vereniging op tijd zijn activiteiten doorstuurt, zodat ze nog in de kalender kunnen.

Een abonnement neem je door 100 fr. te storten op PCR 068-0524390-35. Je krijgt in ruil 10 nummers (en 1 gratis). Voor meer informatie kan je altijd terecht op het volgende adres: 'Uitsmijter', Kapellekensweg 2, Kessel-lo. □

ABVV-JONGEREN TEGEN JEUGDWERKLOOSHEID

Woensdag 28 oktober 1981. De pas afgestudeerden boven de 18 jaar, die zich als werkzoekenden inschreven op 1 augustus hebben er 75 dagen wachtijd opzitten. Maar door een K.B. van 24 december 1980 werd die wachtijd tot 150 dagen verlengd. Ze moeten dus nog tot 28 januari wachten om uitkeringsgerechtigd werkloos te worden. Vandaar de acties van de ABVV-jongeren tegen de jeugdwerkloosheid op deze datum.

AKTIE IN LEUVEN

In Leuven werd op de Oude Markt een gratis optreden van de Sneakers gevolgd door een korte betoging naar de R.V.A. De politie belatte de ABVV-jongeren hun symbolische balon ('op eigen poten') in de gang op te laten. Een afvaardiging van drie jongeren kreeg wel de toestemming voor een onderhoud met de directeur van arbeidsbemiddeling. Ze doorbraken een papieren muur die de lange wachtijd voorstelde en zetten hun standpunten uiteen. Jongeren willen 'op eigen poten' staan. Maar de hoge werkloosheid maakt dit voor velen van hen onmogelijk. Een derde van de werklozen is immers jonger dan 25 jaar. Ze ervaren hun situatie als uitzichtloos. Nu komt daar nog de langere wachtijd bij. Dit betekent zeven maanden zonder inkomen leven. Op die manier wordt je volkomen afhankelijk van je ouders.

Ze eisen daarom een beleid dat meer en zinvoller werkplaatsen schept. Hun voorstellen zijn o.a.: Arbeidslijdverkorting met gelijke aanverving, terugschroeven van de bewapingsuitgaven en bestrijden van de belastingsfraude.

AKTIE IN VILVOORDE

Een 20-tal ABVV-jongeren vertrokken vrijdag 30 oktober naar Vilvoorde. Hier werd in samenwerking met jongeren uit heel Vlaanderen een leegstaande fabriek gekraakt als hoogtepunt van de nationale campagne tegen jeugdwerkloosheid. Ook daar ging het Dijeopard een kijkje nemen. □

De bezettersvlag wordt geheven boven VPL, een benzinepompfabriek die niet in staat bleek om een antwoord te geven op de kritiek.

HOE GROELEN LACHT MIEN BIJ

Anders Gaan LeuVen

Enoude bok zoals het Dijlepard lust ook nog een groen blaadje. Groot was de vreugde van het Dijlepard toen hij het genoegen had op een sombere herfstavond drie groentjes te mogen ontmoeten.

D(ijle)p(aard): Het klassieke eerste vraagje. Waar en wanneer is AGALEV-Leuven ontstaan? Hoe is de partij gestructureerd?

AG(alev): AGALEV-Leuven is ontstaan in oktober na de Europese verkiezingen, oktober '79 dus. De eerste bijeenkomst is aangekondigd via de passe-partout, geloof ik. Er waren de eerste keer een dertigtal mensen aanwezig, een zeer gevarieerd publiek. Geleidelijk aan hebben we elkaar leren kennen: wie is wie en waar houdt men zich mee bezig, waarom Agalev? Je krijgt dan het normale afvallingsproces, zodat er na een drietal maanden een tiental van de dertig overbleven. We hebben ons dan de vraag gesteld: "Waar gaan we ons in Leuven mee bezighouden?". We hebben dan een eerste concrete actie gedaan naar aanleiding van de vorige actie tegen de kernraketten. Bij alle aanwezigen op het CVP-bal hebben we een pamflet onder de ruitenwissers gestoken.

Er is natuurlijk een groot verschil tussen wat er allemaal zou moeten gebeuren en wat een groep zoals Agalev aankan, te meer daar we pas op het einde van het 1° jaar (einde 1980) een beetje permanentie in de groep kregen. We hebben ons dan vooral toegelegd op het volgen van wat er in Leuven allemaal gebeurt: we hebben een visje uitgeworpen naar de werkgroep langzaam verkeer, we zijn met het VAKA gaan meewerken en hebben contacten met de opbouwwerken gelegd.

De huidige structuur zit als volgt in elkaar. We hebben nu een vaste kern van 15 tot 20 mensen, die 2 keer per maand samenkomen. Daarnaast hebben we een aantal werkgroepen, die op deze vergaderingen verslag uitbrengen. We hebben een werkgroep rond gemeenteraadsverkiezingen, een werkgroep landbouw, een werkgroep ontwikkelingsamenwerking, deze werkgroep is eigenlijk nationaal maar er werken verschillende mensen van Leuven in deze werkgroep. Wij hebben ook nog een werkgroep rond de Dijle maar die draait momenteel op een laag pitje. We zijn begonnen met op te zoeken wat er rond het probleem van de dijle allemaal al gebeurd is en dat is heel wat: boeken, dossiers,.... We zijn uiteindelijk tot de konklusie gekomen dat we het probleem niet alleen aankunnen.

De lokale groep wordt bij ons de dagelijkse doening genoemd. Op het landelijk vlak bestaan er 2 ontmoetingsmogelijkheden: het beraad en de landelijke raad. Het beraad is een algemene vergadering waar iedereen welkom is die in een dagelijkse doening actief is.

DP: De leden van het beraad worden dus niet plaatselijk verkozen?

AG: Neen, aan het beraad kan iedereen deelnemen. Het beraad heeft normaal 2 keer per jaar plaats tenzij er een speciale aanleiding is zoals te verkiezingen, we spreken dan van een tussenberaad of een spoedberaad.

De landelijke raad wordt verkozen door het beraad en vergadert om de drie weken. Zij heeft als taak de landelijke coördinatie. Landelijk bestaan er ook werkgroepen: openbaar vervoer, ontwikkelingsamenwerking, landbouw, de werkgroep AGALRV.

DP: Is AGALEV nu eigenlijk een partij, een beweging of een werkgroep?

AG: Alev heeft zich op een bepaald moment aangediend als partij door deel te nemen aan verkiezingen. Uit ervaring stelden we vast dat stemmen op zogenaamde milieumensen in de traditionele partijen niks opleverde want zij zijn volledig ingekapseld. We zijn dan tot het besluit gekomen om zelf aan verkiezingen deel te nemen. Ik vind het onlogisch om te zeggen dat, als je met een lijst opkomt, geen partij bent. Wij bieden ons inderdaad aan als politiek alternatief, niet alleen voor milieuproblemen maar op alle terreinen van het maatschappelijk leven. Het open kongres was een duidelijke stap in die richting. Wel is het zo dat niet iedereen binnen de beweging Agalev het politieke even belangrijk vindt, vandaar een speciale werkgroep. Het samengaan van partij en beweging stelt inderdaad een aantal problemen, die op ons open kongres aan bod kwamen. We hebben de mensen die actief zijn in de milieuproblematiek, lokale acties, vredesbeweging dan ook uitgenodigd om hun zeg te doen over het programma van Agalev.

DP: Nog eens een nieuwe partij? Waarom? Is het niet zinvoller de milieuproblemen binnen de traditionele partijen, vakbonden.... aan de orde te stellen?

AG: Wet ik hier ga vertellen is niet van A tot Z in het bestuur besproken. Ik geef dus mijn persoonlijke mening. Ik ken geen partij die de problemen die ik essentieel vind aan de orde stelt zoals ik dat zou willen. Op het open kongres heb ik 5 punten opgesteld, die in de traditionele partijen nauwelijks aan bod komen: de groeiwaarschijnlijk als economisch model, de vredesproblematiek, de afwezigheid van de vrouw in de politiek, de uitholling van de democratie. Deze problemen komen nergens aan bod. Mijn houding is als volgt. Van de grote partijen is er slechts 1 partij, die zich deze problemen aantrekt: de SP. Maar in de SP is er een te grote belangenverstrengeling met de bestaande structuren. Van vernieuwing komt er weinig in huis, de veroudering van het kader blijft bestaan. Als de SP op een bepaald moment zo zou evolveren, dat daar alles in zit wat ik belangrijk vind, ben ik zeker bereid mijn mening te herzien.

Naar de kleine partijen toe: PVDA, RAL, KP. Op bepaalde punten hebben zij interessante analyses maar zij hebben zo'n dogmatische aanpak dat zij de mensen afschrikken en dat geeft volgens mij de verklaring waarom zij stagneren. Ik zie de rol van Agalev eerder complementair dan wel konkurventieel. Voor diegenen die binnen de bestaande partijen werken en die hetzelfde denken als wij, is het ook interessant om een drukingsgroep te hebben zodat de partij om elektro-

rale redenen aan hen in de partij meer bewegingsruimte zal geven. De grote partijen worden ekologischer naarmate de verkiezingen dichterbij komen. Ook op electoraal vlak zijn we eerder complementair dan wel konkurventieel. Ik denk dat we eerder de CVP afzwakken dan wel de partijen van de linkerzijde.

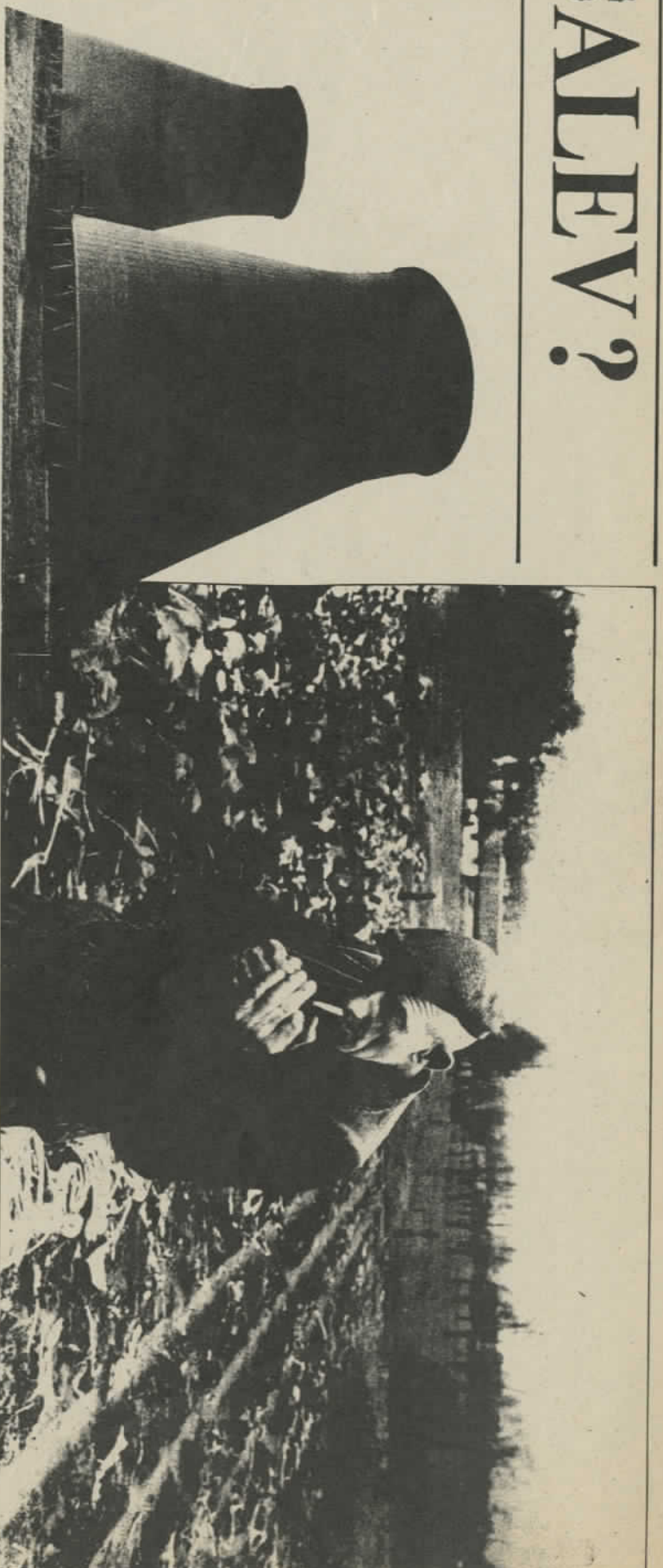
DP: Bij de traditionele partijen had u het enkel over de SP als politieke bondgenoot. De CVP komt hier niet te pas. Toch zal er in Vlaanderen niets fundamenteel veranderen zonder de medewerking van de christelijke arbeidersbeweging.

AG: Naar mijn mening is het een mythe om te spreken van de arbeidersbeweging. Ze valt uiteen in veel stukken. De harde kern bestaat eigenlijk uit korporatistische belangengroepen. Het is belangrijk in zo'n structuur werkzaam te blijven, neem bijvoorbeeld het standpunt van het ACW tegenover de kernraketten. Vooral de KWB-KAV is een interessante gesprekspartner omdat zij minder in de concrete belangenverdediging vastzitten. De meeste van onze mensen zijn ook lid van de plaatselijke arbeidersbeweging en houden zo contact met interessante mensen binnen de vakbeweging. Een andere vraag is hoe die grote structuren tegenover een partij als Agalev staan. Er is vooral meewarigheid, om het zwak uit te drukken, tegenover kleine groepen die menen een oplossing te hebben tegenover de sociaal-economische problemen, een reactie van: "Allez, gaat ergens anders spelen." Het heeft dus geen zin om je als gelijkwaardige partner op te werpen.

DP: Agalev werpt zich op als politieke uitdrukking van actiegroepen en allerlei alternatieve bewegingen. Zijn deze groepen onverdeeld gelukkig met het initiatief van Agalev?

AG: Dat is geen eenvoudige vraag. Agalev is de eerste keer opgekomen bij de vorige gemeenteraadsverkiezingen in Antwerpen. Vooral heeft men verschillende groepen geraadpleegd, maar achteraf voelen deze zich bijna onvermijdelijk in de kou gezet. Waar de verantwoordelijkheden liggen voor wat er in het verleden gebeurd is, weet ik niet. Hier in Leuven zijn we pas goed bezig. Belangrijk is hoe we het nu doen. Er zit evolutie in Agalev: milieu is inderdaad niet los te maken uit de sociaal-economische context. Ons open kongres was duidelijk een stap in die richting. Op dit kongres wou men die ideeën met anderen delen. Toch was de respons van de 100 ingeschreven groepen niet eenduidig. Misverstanden blijven bestaan. Misschien hebben wij te weinig afgelijnd hoe ver we ons ten opzichte van die groepen wilden engageren. Vandaar de wrevol van "wat wil Agalev nu eigenlijk?" Vanuit het publiek wou men ons soms niet verstaan. Bijvoorbeeld: als Agalev zegt aan de gemeenteraadsverkiezingen te willen deelnemen, dan is dit geen ondergraving van het feit dat men zich afvraagt hoe men dit dan praktisch gaat aanpakken: met een eigen lijst of met een kartellijst? Dit optreden van bepaalde deelnemers aan het kongres vond ik heel blokkerend. In Leuven bestaat zeker de bereidheid om met anderen te praten over de gemeenteraadsverkiezingen. Ik houd aan geen mensen vast, wel aan bepaalde ideeën. Natuurlijk zullen er grenzen getrokken worden. We kunnen niet met om te even wie over om 't even welk programma gaan praten. Maar het is dus niet de bedoeling alleen op te komen hier in Leuven.

AGALEV?

DP: Wie is eigenlijk de Agalev-kiezer?

AG: Het beeld van de Agalev-kiezer is nog heel diffuus. Vroeger hadden we geen gedetailleerd programma. Nu zijn we de zaken op een rijtje aan 't zetten. De meeste Agalev-stemmers zitten met een gevoel van onvrede. Mensen kiezen niet voor grote theorieën, maar kijken naar wat je doet, en in hoeverre dat wat coherent is. Daarom is de identifikatie van Agalev met acties zoals 'Red de Voorkeppen', het duwvaartkanaal, de metro,... belangrijk.

DP: Waarom zijn de gemeenteraadsverkiezingen voor Agalev zo belangrijk? Zijn ze niet belangrijker voor juli dan de nationale en Europese verkiezingen?

AG: Inderdaad. Wij vinden het belangrijk dat de lokale autonomie meer kansen krijgt. Ook de meeste van onze groepen werken rond lokale problemen. Ook binnen de beweging wordt de lokale autonomie gerespecteerd. Iedere groep maakt zelf uit hoe men aan de gemeenteraadsverkiezingen zal deelnemen.

DP: Hoe staan jullie tegenover de Ak-tie Verkiezingen '82 van de Leuvense opbouwwerken?

AG: Wij vinden het initiatief waardevol. Het project kan mensen sensibiliseren los van de partijen. Druk uitoefenen op de grote partijen is belangrijk, ook al blijkt het maar een papieren overwinning. Als later beslissingen genomen worden kan men er altijd op wijzen. Anderzijds mag het hier zeker niet bij blijven. Leuven heeft nood aan een politiek alternatief. Grote partijen werken als een spons: ze slorpen alle nieuwe ideeën op, zodat ze dan meestal verdrinken in de smeltkroes van partijbelangen. Zo worden de grote partijen ekologischer naarmate de verkiezingen nadereh...

Hoe groen lacht men bij Agalev?

Als naar gewoonte probeert Het Dijlepaard ook zijn woordje te placeren, als we een partij droog hebben laten praten. Deze wijze woorden lijken nochtans niet altijd in goede aarde te vallen bij de partijbonden, nietwaar SP, VV en andere vrienden of vijanden? Het Dijlepaard kan nu eenmaal niet zijn grote bek houden.

Kritische commentaar bij een partij als Agalev stelt ons echter heel wat problemen. Traditionele partijen kan men immers nog vastprikken op het nationale en gemeentelijk beleid dat zij konkreeft voeren. Over de konkreete praktijk van Agalev in Leuven en

In het grootste deel van Vlaanderen valt weinig te vertellen. Agalev schijnt ons op dit ogenblik eerder een electoraal fenomeen dan wel een echte partij. Heel wat mensen zien het niet meer zitten in de traditionele partijen en hun politiek. Veelal uit afkeer voor de politiek stemmen zij dan voor partijen als Agalev, partijen zonder duidelijk profiel. 80.000 stemmen voor Agalev betekent misschien al heel wat als men het aantal bekijkt, maar zulke keuze toont eerder de afkeer aan bij heel wat mensen voor het politieke bedrijf, dan wel de voorkeur voor een politiek alternatief dat men bij Agalev zou gevonden hebben. En afkeer van de politiek is wel een heel gevaarlijk fundament voor de opbouw van een politieke partij. In de geschiedenis hebben rechtse partijen hieruit al heel wat voordeel weten te puren. De verarring die men probeert te zaaien met lijsten zoals ECOLOS - het brein achter ECOLOS zou een rechtse kolonel zijn uit het Brusselse: ECOLO, zonder S, is de Franstalige zusterpartij van Agalev -, bewijst dit duidelijk. Ook het zich afzetten van Agalev tegen zowel het kapitalistische als het socialistische maatschappijmodel doet ons denken aan de "derde weg", de weg van het fascisme. Waarmee natuurlijk niet gezegd is dat Agalev een rechtse partij zou zijn, wel integendeel. Maar een duidelijke politieke profilering lijkt ons dan wel meer dan noodzakelijk. Het hoofdstuk over de groene democratie is een zeer behartenswaardig hoofdstuk dat deze verdenkingen groendeels ontzenuwt.

Met het hoofdstuk over de groene economie hebben we heel wat meer problemen. Met het geleerde woord 'ekonomisch-monetair reductionisme' worden liberale ekonomen zoals Adam Smith in dezelfde zak gestopt als Marx. Dit soort simplismen kan men moeilijk een ekonomische analyse noemen. Eigenaardig is het om vast te stellen dat in het ganse hoofdstuk over ekonomie geen enkel cijfer is te vinden. Agalev's idealistische denkbeelden over de ekonomie bieden haast geen kans op een serieuze band tussen Agalev en de arbeidersbeweging. Wie in de huidige ekonomische toestand pleit voor het verlagen van de levensstandaard speelt objectief gezien het spel van de reactie. De geïsoleerde positie van Agalev ten aanzien van de arbeidersbeweging houdt een ernstig gevaar in dat deze partij zich laat gebruiken door rechts als 'nuttige idioten', zoals het in het politieke jargon heet.

Met dit alles willen we Agalev als partij niet in de grond boren, maar enkel wijzen op de noodzaak van een duidelijke politieke profilering. Met Agalev zijn we het eens dat er op gemeentelijk vlak nood is aan een politiek alternatief. Agalev kan hier een rol spelen. Haar onduidelijke opstelling is nog geen reden om het

kind met het badwater weg te gooien. Maar Agalev is geenszins de enige progressieve partij of beweging in het Leuvense. Als de opkomst van Agalev als resultaat heeft dat de progressieve stemmen nog eens te meer versnipperen, dan wordt de klok niet vooruit, maar eerder achteruit gedraaid. Agalev verzekert ons dat dit geenszins de bedoeling is. Zulke woorden verheugen ons. Een gezamenlijke lijst van progressieve partijen en bewegingen lijkt ons de enige reële mogelijkheid om een stap vooruit te zetten. We dulmen dus voor Agalev en de progressieve eenheid. □

Het ideeëngoed

In het interview is er meermaals sprake van het *Open Kongres* van 19 september jl. te Mechelen. Uit dit kongres groeide een globaal politiek alternatief, dat stoelt op twee sleutelideeën.

Groene democratie

1. *Maatvrije inpraak en participatierchten* en praktische mogelijkheden om deze rechten uit te oefenen.
 2. *Eenheidslijst van democratie en geweldloosheid.*
 3. *Afschaffing van alle discriminaties inzake politieke rechten:* stemrecht voor gastarbeiders, bestrijden van korporatistische groepen.
 4. *Beheersopenheid en financiële doorzichtigheid.* Opheffing van het bankgeheim.
 5. *Duidelijke scheiding der machten en herwandering van de openbare ambtenaar.*
 6. *Federalistische opbouw van de democratie van onder naar boven.* Basisdemocratie.
- Agalev ijvert in hoofdzaak voor meer lokale autonomie. Zij verwerpen adviesraden omdat deze geen reële beslissingsvoegheid hebben. Zij pleiten voor deskundigheid en informatie. (Elders wordt dit, eigenaardig genoeg, afgeschilderd als een rem op de democratisering) Opbouwwerk en buurtwerk hebben een zeer belangrijke functie. De intercommunale verenigingen zijn voorbeelden van ondemocratische besluitvorming.

Groene economie

De groenen trekken van leer tegen zowel Marx als tegen liberale ekonomen. Deze theoretici stallen het 'ekonomisch-monetair reductionisme' uit. (d.w.z.: alle waarden worden teruggebracht tot markt- of geldwaarden) Zij pleiten voor een herschikking van waarden (inkomensverdeling, herverdeling van werk, zorg om wereldvrede,...). Kernideeën zijn: kleinschalige bedrijven, zelfbeheer en zelfvoorziening, selektieve groei. Zij willen van het groeisyndroom af en zijn zelfs bereid afstand te doen van heel wat konsumptiegoederen, want *"de tegenstanders van de groenen zijn de leiders van de kapitalistische en socialistische pressatie- en konsumptiemachtappij die elkaar een onbepakte en bandeloze konkurrentie aandoen."*

DE BEZZETTING

In het vorig nummer kon u lezen over de opkomst van het fascisme en het anti-fascistisch antwoord hierop vóór de tweede wereldoorlog. Betekenisvol was dat de katholieke en liberale burgerij in de eerste fascistische kernen na de eerste wereldoorlog geen bedreiging zag van haar belangen. Niet alleen de crisisjaren vanaf 1930, maar ook de taalkwestie en de corruptie van de burgerlijke democratie gaven fascistische partijen als Rex en VNV wind in de zeilen. Zo papte de Katholieke Vlaamse Volkspartij (KVV) aan met het VNV. Ook in Leuven zag deze partij niet op tegen een bestuursakkoord met Rex na de gemeenteraadsverkiezingen van 1938.

Deze aflevering over het Fascisme te Leuven tijdens de bezetting moet wettens plaatsgebrek in twee delen gesplitst worden. In dit nummer houden wij het bij de officiële stadspolitiek (of wat daar moest voor doorgaan) van mei 1940 tot september 1944. In het nummer tien van deze jaargang zullen wij het anti-fascistisch verzet in onze stad over dezelfde periodes bespreken.

De nazi's en het bestuur van het land

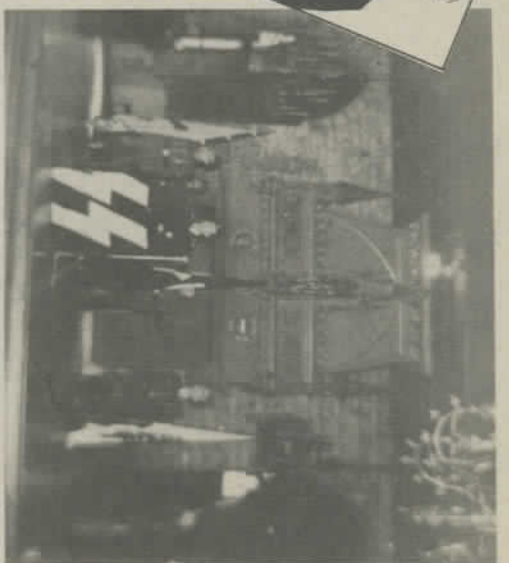
Na het beëindigen van de vijandelijkheden in 1940 werd voor België en Noord-Frankrijk een Duits Militair Gouverneur aangesteld. In tegenstelling met de 1ste Wereldoorlog heeft België tijdens de 2de Wereldoorlog geen Duits burgerlijk bestuur gekend. Al was er geen staatshoofd, parlement of regering, de administratie (onder leiding van de Secretarissen-generaal) bleef behouden en zij fungeerde als instrument van de bezetter. Ambtenaren die naar de opvattingen van de nazi's onbetrouwbaar waren, werden ontslagen en vervangen. Ook de regionale en lokale Belgische gezagdragers werden in de geest van de "Nieuwe Orde" gerecruteerd. Dit gold ook voor heel wat burgemeesters en schepenen, waarvan de bezetter meende dat ze loyaal zouden zijn. Het sociaal-economische bestel werd eveneens op nazileest geschuifd. Een paar voorbeelden daarvan: Bij besluit van de Secretaris-generaal van Economische Zaken werden de zgn. "Warenstellers" (Karencentrales) opgericht, die per belangrijke bedrijfssector de produktie en distributie van industriegoederen regelden. De bezetter verbood omiddellijk alle syndikaten. De werknemers konden vanaf juni 1940 alleen nog aansluiten bij de UHG (=Unie voor Hand- en Geestesarbeiders) die in feite een fascistische corporatie was. Een aantal arbeiders lieten zich daar in den beginne door vangen, verblind als zij waren door het verraad van de socialistische leider H. De Man. Op 28 juni 1940 richtte deze, als voorzitter van de BWP (=Belgische Werklieden Partij), een schrijven tot de leden van de partij, waarin hij de BWP ontbond en zich tot aanhanger van de "Nieuwe Orde" verklaarde. Natuurlijk verboden de nazi's alle politieke partijen behalve VNV en Rex, die zich onmiddellijk voor collaboratie aanboden. Op 10 mei 1941, bij de eerste verjaardag van de aanval van Duitsland op België, werd tussen VNV en Rex een akkoord gesloten voor de oprichting van een "Eenheidsbeweging". Volledigheidshalve moeten wij nog een derde collaborateursorganisatie vermelden nl. De Vlag o.l.v. Jef Van de Wiele. Al deze verenigingen zorgden er o.a. voor dat na de Duitse inval in de Sovjet-Unie (22/6/41) de SS kon rekenen op een Vlaams en Waals vrijwilligerslegioen van oostfrontstrijders. Andere activiteiten van deze groepen bestonden in het voeren van de nazipropaganda, het voeren van politie- en terreuracties tegen echte of vermeende anti-fascisten.

De officiële stadspolitiek tijdens de bezetting

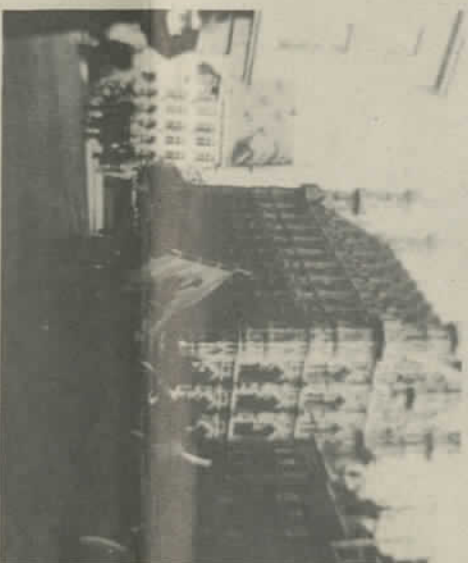
Al ligt het niet strikt binnen het kader van

deze bespreking, toch willen wij er hier even op wijzen dat de Leuvenaars onmiddellijk brutaal geconfronteerd werden met het nieuwe oorlogsgeweld. Op 10 en 11 mei 1940 werd Leuven reeds door de naziluchtmacht met een reeks bombardementen bedacht. Aan de Tiense poort vielen hierdoor reeds tientallen burgerlachtoffers. Verder werd er voor de stad niet beduidend meer gevocht, en wij mogen zeggen dat de nazi's vrij gemakkelijk Leuven innamen. Er weze hier nog opgemerkt dat vanaf de eerste oorlogsdagen honderden burgers, met het binnentrekken te Leuven van de Duitsers in 1914 voor ogen, op de vlucht waren geslagen. Op de gemeenteraadszitting van 26 juli 1940 zullen de leden zich erover buigen over een voorstel om onze gevluchte stadsgenoten uit Zuid-Frankrijk terug te halen. In onze stadspolitiek werden de aktiviteiten (schijnbaar normaal) vrij vlug na de nazi-inval hernomen. De gemeenteraad kwam reeds op 8 juni 1940 bijeen. Maar dan blijkt al dat er toch "iets" is veranderd. De in 1939 aangestelde burgemeester werd door de Bestendige Deputatie van Brabant opzij gezet en vervangen door een prof. geneeskunde der universiteit, dit met de goedkeuring van de bezetter. Dat de nieuwe burgemeester (we zullen hem prof. B. noemen) vrij goed op de hoogte was van de nazi-mentaliteit blijkt o.a. uit het feit dat hij op die eerste raadszitting aan de gemeenteraad en aan de Leuvense arbeiders volgende waarschuwing richtte (dit in verband met een bespreking over werkzoekenden): "Ik zal er bijvoegen dat de Duitsers van geen werklozen willen horen. Moesten ze bemerken dat werklieden niet gebedigd zijn, is het te vrezen dat ze zouden opgeëist worden". Verder is het verbazend hoe rimpelloos deze eerste zitting verliep. Niemand van de aanwezigen voelde zich geroepen om tegen de aanstelling van de nieuwe burgemeester te protesteren. Integendeel, alle partijen prezen de burgemeester voor zijn aanstelling. De aanwezige leden bleken zich verder reeds verzoend te hebben met een langdurige bezetting.

Opvallend is het ook dat er van een echte oppositie in de raad geen sprake meer was. Alle partijen zijn het voortaan vrijwel steeds eens met de voorstellen van het stadsbestuur, en dus met de verordeningen van de met de nazi's collaborerende hoge overheid. In mei 1941 worden dan de openbare zittingen van de gemeenteraad en die raad zelf afgeschaft bij verordening van de Secretaris-generaal van Binnenlandse Zaken. De bevoegdheden van de raad (wat hier dus gewoon betekende: de bevelen van de bezetter) worden zonder meer overgedragen op het college van burgemeester en schepenen. Tot aan de bevrijding bestond deze zgn. loco-gemeenteraad van Leuven dan uit maximum 5 leden (burgemeester + 4 schepenen). Opgemerkt dient ook dat deze loco-gemeenteraad zijn politiebevoegdheden verloor. Uit de verslagen van de raadszittingen tijdens de duur der bezetting blijkt moeilijk op te maken welke de juiste verhoudingen tussen de bezetter en de Leuvense raad zijn geweest. De maatregelen die de raad te treffen had waren louter administratief. Een keer wordt er gezinspeeld op het verbod om aan politiek te doen nl. in het reglement voor het huren van de stadsschouwburg. Daarin wordt duidelijk gesteld dat men zich vooraf moest in regel stellen met alle formaliteiten die door de bezetter werden opgelegd. Verder mocht het woord niet gevoerd worden zonder toestemming van de politiecommissaris. Tegelijk werd ook in het reglement vermeld dat loge 9 van het theater door de Kreiskommandatur werd opgeëist.

Huldiging van Vlaamse SS-vrijwilligers in de Raadszaal van het stadhuis.

Wapendagte langs de Grote Markt en toevoochte van het Koninklijke Atheneum (Naamsesstraat). Vlaamse Leuven- en SS-vlag breedtelijk naast elkaar!!!

De bevrijding

Op 4 september 1944 is Leuven bevrijd. Op 8 september komt reeds de in 1938 verkozen gemeenteraad bijeen. Zestien leden zijn aanwezig. Twee "oorlogsschepenen" zijn verontschuldigd. Over de katholieke schepenen L. Naekaerts en het socialistische raadslid Bol-lens, beiden tijdens de bezetting naar een concentratiekamp gestuurd, is men op dat ogenblik nog zonder nieuws. Later zal blijken dat ze beiden tijdens hun gevangenschap zijn omgekomen. In die eerste zitting na de bevrijding werd al opnieuw aan "echte" politiek gedaan. De oorlogsburgemeester droeg de macht over aan de in 1939 aangestelde burgemeester Van der Vaeren. Hierbij deden zich een paar incidenten voor wanneer de socialistische fractieleider (en latere burgemeester F. Tiemanens) Prof. B. zijn "welwillende" houding t.o.v. de bezetter verweet.

Spoorbrug te Blaauwput (Kessal-lo) 7 Belgische soldaten werden daar op 14 mei 1940 door de nazl's gedood.

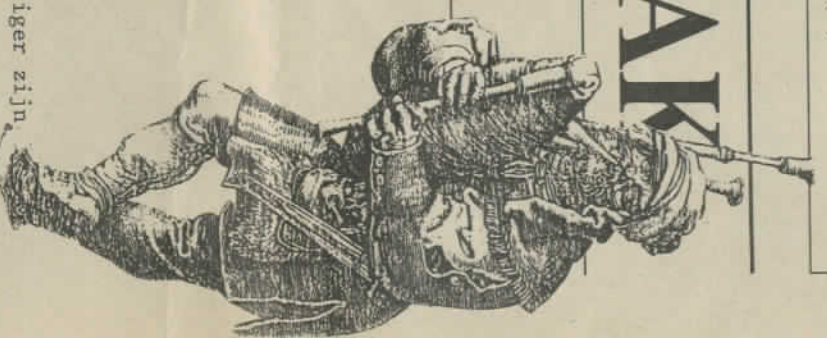

Leuvennaars op de vlucht na de Duitse bombardementen van 10 en 11 mei 1940 aan de Tiensepoort.

Een Engels soldaat blaast de spoorbrug aan de Tiensepoort (14 mei 1940) vbrn de Engelse afstocht op.

Volgende aflevering :
De bezetting
Deel (2)

EEN NIEUWE DOEDELZAK EEN NIEUW GELUID?

De Blauwputter-folkgroep vierde haar drie-jarig bestaan met optredens van Memel, Zakdoek, zichzelf en een uitgebreide gelegenheidsgroep. De Swingers-die in vele muzikgenres geïnteresseerd zijn-gingen er op af en vonden het best leuk. Vooral de mooie nieuwe doedelzak van Mark steelde onze hartjes. Ondanks het drukbezette leven van deze muzikanten vonden we hen bereid om onze vragen te beantwoorden.

De Blauwputter-folkgroep is een jarenlange vriendschap tussen Mark Hellinckx (doedelzak, fluiten, zang en slagwerk), Johan Blondeel (akordeon en zang), Lieve Vyterthoeven (viool) en POL Bos (mandoline en slagwerk).

wenig concurrentie bestaat. De verschillende groepen en muzikanten ondersteunen mekaar, spelen samen; kortom, er is een enorme wisselwerking.

Mark: Heel die sfeer leeft door in de festivals. Op Helberg-folk bijvoorbeeld kwamen een duizendtal mensen rustig van Vlaamse volksmuziek genieten. Er is nog belangstelling...

Johan: Let op; we zijn geen naïevelingen die voor niets gaan spelen. Maar als we een tijdje geen optredens hebben is dat niet zo erg als bij een rockgroep. Die zouden splitten. Muziek is een belangrijk deel van mijn leven, maar niet alles. Ik zou nooit meer dan vier keer per maand willen optreden.

Mark: We hebben eigen instrumentaal werk, maar geen eigen teksten.

Johan: Ik heb veel bewondering voor iemand als Wannes van de Velde, die met zijn teksten een goed en aktueel sfeerbeeld geeft. Maar zelf zijn we er nog niet aan toe. Onze grootste droom is om ooit een muzikaal toneelstuk te maken in de zin van 'Mistero Buffo'.

Mark: Het idee om zo'n totaal-spektakel te maken leeft bij ons, ja. Maar vooral door tijdsgebrek zijn we er nog niet aan begonnen. Ieder van ons is ook met andere dingen bezig.

Johan: In het folk-milieu zitten heel wat mensen die politiek geïnteresseerd zijn en dat ook in hun teksten verwerken. (Rum, Wannes van de Velde, de Snaar) Maar die hebben niets te verliezen, want het is hun broodwinning. In die

zin moeten wij voorzichtiger zijn.
S.D.: Hopelijk blijft het niet bij dromen...
Voor de volgende maand mag je van de Swingers een interview verwachten met een jazz-groep of een organisator. Hopend op een voorspoedige samenwerking groeten wij U, wedelede lezer, met de meest waanzinnige hoogachtung.

HOBBELS

+ De vzw Kaf en Koren oogst(e) i.s.m. BRT Brabant op zaterdag 14 november in het Cultuureel centrum van Leuven een heus kleinkunsthifestival. Voor de ronde prijs van 200 fr. mag je luisteren vanaf 14 uur naar Johan Vermanen, Jan Dewilde, Jan Primege, Lamp en Lazarus, Erik de Volder en Katrïjn Friant en Harry Sprock. + De vzw Kleo nam het initiatief voor een 'no big business'-L.P. Deze plaat werd bevuld door 10 groepen waaronder uit Leuven: 'Neue sachtlichkeit' en 'abc' (onder tussen tertiële-spijtig overigens). Een waardevol initiatief waarvan de kwaliteit te wensen overlaat. + Een Leuvens jazz-groepje 'Djasha' gooit 500 L.P.'s op de markt. Naar eigen zeggen "dedicated to the lazy listener". Ik ben dan ook in slaap gevallen. Volgens J. ontbreekt er enige coherentie. + Gerry and the Hattricks zijn gestopt omdat we hen niet wilden interviewen. Andere roddels zijn volkomen uit de lucht gegrepen. + 't Snorreke organiseert een optreden van Milkshake Banana in de Abdij van Vlierbeek te Kessel-lo op 21 november. Er zullen milkshakes verkrijgbaar zijn. + Indien je een positieve noot over je groep of plaat in deze krant wilt, stort je best 500 fr. op onze rekening. (001-0596401-24)

S.D.: Hoe is de Blauwputter folkgroep ontstaan? Uit de chivo, haat blaaskapel...

Johan: We speelden allemaal in de blaaskapel. Via onze leider Joris de Braekeleer (Brabants Volksorkest) leerden we de volksmuziek kennen en appreciëren. Op zijn aanraden gingen we naar het festival van Dranouter, waar we de folk-mikrobe definitief te pakken kregen.

Mark: Elk van ons begon zich op een muzikinstrument toe te leggen. Later kwam Lieve-de enige klassiek geschoole-er bij.

S.D.: Jullie ontsttan stueent zich na de folk-hoogconjunctuur van de zestiger jaren. Is er nog belangstelling voor wat julllie brengen?
Mark: Er blijft veel vraag naar groepen die een bal populaire willen spelen. We brengen dan naast enkele klassieke volksdansen vooral oude, plezante dansjes zoals de polka. Tijdens die optredens voel je dat volksmuziek nog heel dicht bij de mensen staat.

Johan: Dat wil niet zeggen dat folk niet meer evolueert. We spelen heel anders dan tien jaar geleden en zouden er niet voor terugschrikken een elektrische bas en slagwerk te gebruiken.
S.D.: Tijdens julllie feest hadden we nochtans de indruk dat ondanks die evolutie folk in de verduktking zit. Door de uitstating van julllie groep is Blaauwput een folk-ekland gebbleven, maar dat gaat zeker niet tot de Oude Markt.
Johan: Folk krijgt minder aandacht van de Vlaamse pers op het ogenblik. Het leeft nochtans sterk verder in een bepaald milieu, alhoewel het nooit kommercieel geweest is en er

2700 mensen vonden de verpleegsters-ITD interessanter dan dit sprankelend gebeuren. En of ze ongelijk hadden.

The Weekend opende met zo'n power-pop salvo, dat zaal Lido en ik het niet konden verwerken. Dit lag niet alleen aan de slechte akoestiek van deze zaal, maar ook aan de zwakke mixing en de onvertuigende prestatie van het viertal zelf. The Weekend haalt niet meer het nivo van verleden jaar, toen ze het Mei-festival nog plat-speelden. The Weekend af, Madou op. Vera Coomans begint met haar stem de zaal in twee te splijten. Tegengestelde reakties alom. Ontegensprekelijk een nieuw geluid dus. Maar voor mij mag het. We kijken hoopvol uit naar de LP die begin '82 op de markt komt. The Boxcars sluiten de avond af zoals we hen kennen. Leuvense rock op zijn best met zweet aan de muren. Ook deze keer enkel door een vrachtwagenlading politie te stuiten. En, toegegeven... op straat klinkt het allemaal veel beter. De stemming was echter onmiddellijk gebroken door het voortijdig verdwijnen van deze formatie. Maar de fuif ging door...

Plakken tegen Protea

Maarschijnlijk merkte je tijdens de verkiezingscampagne dat op verschillende affiches een strookje 'is apartheidsvriend' bijgeplakt werd. Het ging hier om een actie van het Actie-komitee Zuidelijk Afrika. Deze groep vindt dat de kiezer zich moet kunnen uitspreken over het pro-apartheid lobbywerk van politici die Protea-lid zijn.

In Leuven kregen de volgende mensen zo'n strookje op hun news: Vandezande Robert (VU), De Vries Paul (CVP), Piot Fernand (CVP), Daems Jozef (PVV) en Lagae André (CVP).

Titels maken de man (niet)

Het kán u wellicht niet ontgaan zijn hoe bevoegdheden en andere attributen van kandidaat-politiekers in verkiezingsdrukwerk op hun waarde verminderen. Neem natuurlijk de PVV, die ook met dit soort devaluatie zich op glad ijs durft wagen. Zo laat

lijsttrekker voor de PVV Georges Spiltoeckels zich voor zijn verkiezingsfolders zonder schaamte fotograferen zetelend in het parlement, terwijl hij als volksvertegenwoordiger toch gekend is als één der grootste spijbelaars in de Kamer. Of zat hij al die tijd voor zijn boeken te turen? Op zijn drukwerk laat hij zich immers aanprijzen als 'Doctor in de Rechten', maar uit goeie bron vernemen we dat hij nooit verder raakte dan zijn tweede kandidatuur. Sprockeels: 'Een man van de daad'?

Verkiezingsaffiches naar de regels van professionele reclamebureau's, hier gestoord door een onvoorzete kompositie.

Hier kunnen ze nog lachen. Dit kan de voetganger -die naar de parking wil en onder het paneel moet huipen- niet!

Ondanks de vele verkiezingsborden, werd door de meeste partijen onfris geklakt. Een tip voor ons?

Waar men gaat langs leuvense wegen, komt men De Vries tegen. In besliddtijd weten we dus waar het geld zit.

Neen, dit is geen familiefoto van de KP.

WIE KAATST MOET DE BAL VERWACHTTEN

UNIVERSITY SQUASH CLUB

EN DE BEWONERS VAN DE RAPENGGANG

Squash en de joggers van het tennis

Trimmers, joggers, wielertoeristen... het zijn bekende verschijnselen geworden in ons vrijtiedsbeeld. We kennen geregeld de massamanifestaties, waar het hele gezin kan aan deelnemen. De belangrijkste motivatie lijkt daarbij te zijn "sport voor je gezondheid".

Teets minder massaal, maar ook sterk in opgang -met die herhaalde Borg-McNroe duels- is tennis. Tennis speelt je met twee of met vier, in elk geval met een tegenstander. Bij squash kan het desnoods zonder. Van zomaar wat balletjes slaan tegen een muur is squash uitgegroeid tot een volwaardige variant van de tennissport. En het is ideaal om je ademvoorraad te testen of over-tollige kilootjes uit te zweten.

In een volledig gesloten ruimte mag je naar hartelust katoen geven, tot je na een (half)uurkje bent leegespeeld en je ongetwijfeld grote dorst hebt. Meteen heb je de volledige akkomodatie voor squash: enkele "speelboxen" naast elkaar, wat sanitair en een bar.

De squash-business

Het succes van squash en de vraag naar gebouwtjes met de vereiste akkomodatie was natuurlijk een gedroomde kans voor aannemers, die het in andere sektoren van de bouw niet meer zo zagen zitten.

Zo bv. de bouwonderneming Candries, een broer naar het schijnt van 'ex-tv ster' kol. H. Candries.

Hetzelfde geldt trouwens voor een tennisrakettenfabrikant als Snaawaert -één der groten in de stiel en bovendien aktief in FLAG, waar ze wel van andere raketten dromen en waar we weer onze kolonel tegenkomen, nu als afgevaardigd-beheerder en de grote woordvoerder.

Tot zover sport en industrie.

Squash in Leuven

Ruimtelijke Ordening komt er pas bijkijken wanneer je zo'n gebouw -tjes ergens gaat neerzetten. Dan krijgen ook andere mensen ermee te maken, zoals in de Rapengang te Leuven.

Tot voor kort was de Rapengang een rustige insteek vanuit de Parkstraat waar rond een 25-tal huisjes gegroepeerd stonden. Erg kleine huisjes trouwens, zonder tuin, waardoor stoep en straat de gemeenschapslijke buitenruimte werden.

Enkele jaren terug verrees aan de toegang van de Rapengang tot de parkstraat een appartementsgebouw. Enige tijd later kwam aan de overkant van de Parkstraat een bekende Americanx-verschijning. Maar buiten de schaduwen die deze bouwmassa's over de steeg wierpen, bleef alles rustig.

En toen kwam de "University Squash Club", een P.V.B.A. waarin vermeld de belangen van aannemers in tennisrakettenfabrikanten hand in hand gaan.

De squash-lokalen werden gebouwd op een binnenterrein met toegang

langs de Rapengang. Meteen veranderte het leven van de bewoners daar ingrijpend. We citeren uit hun brief aan de burgemeester (25 april 1981).

"Sinds de opening van deze Squash club is de Rapengang van 's ochtende 10 uur tot na 3 uur 's nachts omgeschakeld in een chaotische parking en het kindert de bewoners op verschillende manieren.

Ten eerste is de breedte van de stoepen in de Rapengang (slechts twee tegels) niet berekend op deze parkeeroverlast. Hierdoor wordt het volledig onmogelijk om buiten te zitten en wordt zelfs de doorgang op de stoep bemoeilijkt.

Ten tweede wordt er zeer vaak dubbel geparkeerd zodat de wagens van de bewoners van de gang blem gezet worden. Ook parkeert men voortdurend voor de garagepoorten die voornamelijk de gang wekken, waardoor bovendien de doorgang van de wagens van de rechtsgangsdienst belemmerd wordt.

Ten derde is er vooral 's avonds en 's nachts lawaaihoor. Deze wordt veroorzaakt door lawaaihoor en zelfs roepende barbezokers die zich naar hun wagen begeven, door te claxoneren wanneer zij hun wagen gelokkeerd vinden, door dichtslaannde portieren, door het starten en manoeuvreren van parkeerbare en wegnrijdende wagens.

Daarbij komt ook nog dat dit lawaai aanzienlijk versterkt wordt door de enge en gesloten vorm van de Rapengang en door de absolute stilte die er anders heerst. Bovendien staan men dan de helijt van de wagens van de bezokers van de club in overtrekking geparkeerd. Op verzoek van de bewoners hebben politie en rijbewaacht reeds verschillende keren ingegrepen, maar dit zonder blijvend resultaat.

Bovendien bleeften voortkomende uit de parkeeroverlast, zijn er ook klachten over lawaaihoor, verhoorzacht doot het botsen van tennisballen tegen de muren van de huizen van enkele bewoners, die pelen aan de Squash Club. (nummers 5, 6, 7, 8, 9 en 10).

Het is duidelijk dat zoiets onhoudbaar en onduidelijk is.

In hun brief deden de bewoners ook een voorstel om aan deze overlast een einde te stellen.

"... namelijk de ruime stoep rechts voortaan (tegenover twee blinde muren) in te richten als parkeerplaats, en de gang zelf parkeervrij te maken. Op deze stoep is plaats voor zeven wagens (negentien bewoners van de Rapengang bezitten een wagen, waarvan er twee een garage buiten). Het is onze nadrukkelijke wens dat deze zeven parkeerplaatsen dan voorbehouden worden aan de bewoners van de Rapengang, daar deze anders konstant bezet zullen zijn door de bezoekers van de Squash Club. We zijn er ons wel van bewust dat de Belgische wetgeving nog geen 'woonparkeren' toelaat, maar misschien is dit wel te omzeilen door de beste stoep aan het publiek gebruik te onttrekken en voor te behouden aan de bewoners."

Nieuwsgierig als we zijn, gingen we op een zaterdag eens kijken of er iets van de voorstellen was gerealiseerd. En inderdaad, werden er verkeersborden aangebracht en enkele parkeerplaatsen voorzien, zoals door de bewoners gesuggereerd.

In het gedeelte voorbij de toegang tot de U.S.C. is er absoluut parkeerverbod. Toch stonden er twee wagens, wellicht van bewoners zelf.

Wat meteen laat vermoeden dat de wagens voornamelijk uitsluitend van bewoners zijn. Terwijl we daar aan het rondneuzen waren kwam er trouwens een bezoeker aangereden die zonder veel omhaal zijn wagen pal voor de toegang tot de Club parkeerde.

In elk geval is met de aktie van de bewoners het probleem van het woonparkeren nog maar eens gesteld.

Wettelijke middelen en de wil om ze toe te passen zijn hier dringend nodig. Want het is duidelijk dat de plannen voor meer winkelwandelstraten -waar we het de vorige keer over hadden- als eerste gevolg zullen hebben een nog verder overspoelen van de aangrenzende woongebieden met geparkeerde wagens.

Zelfs als men erin slaagt enkele van de geplande parkings te realiseren valt dit te vrezen, de diepgewortelde weerstand kennende tegen betaald-parkeren. Tenzij men tegelijk hele woongebieden effectief vrij kan maken voor uitsluitend woonparkeren.

Ook in het geval van de Rapengang zijn de auto's die er verjaagd werden, uiteraard niet verdwenen. Zij zullen nu wel wat verder in de parkstraat staan.

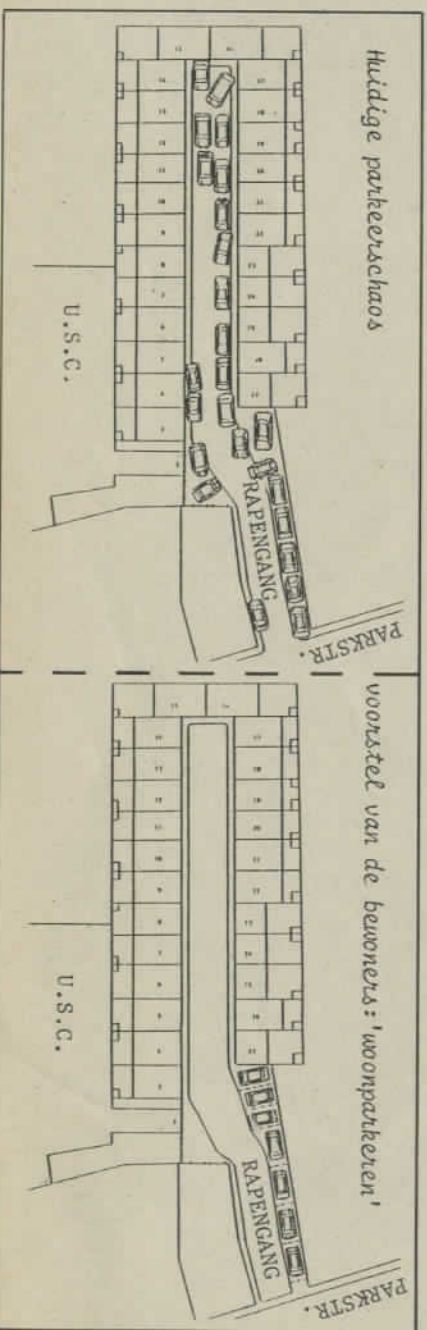
De U.S.C. en de 400 m-regel

Die 400m-regel komt niet uit het tennis-reglement, maar is een bekende spelregel van de ruimtelijke ordening. Een beetje de buitenspelval van de stedenbouw.

Wanneer de bewoners van de Rapengang last hebben van de geparkeerde wagens van de U.S.C.-bezoekers, ligt de fout natuurlijk bij de overheid die een bouwvergunning aflevert zonder de vereiste parkeerplaatsen te vereisen op het privé-domein van de aanvrager.

Wellicht is ook hier weer gebruik gemaakt van die zgn. 400m-regel. Deze laat toe om in situaties, waar het niet mogelijk of gewenst is parkings te creëren op het bouwperceel zelf, deze te gaan zoeken binnen een straal van 400 m.

De bedoeling hiervan is duidelijk.

DE UNIVERSITY SQUASH CLUB

Je kan een boetiekje in een winkel-wandelstraat of op een perceel van amper 5m breed moeilijk opleggen bij een verbouwing op hetzelfde perceel de nodige parkeerplaatsen te voorzien. Anders kan je de winkelwandelstraat of zelfs de winkel wel vergel-

Dat de cliënt van die bewuste winkel zijn auto niet gaat stallen op een parkeerplaats die uitgeroemd 400 m verder ligt, maar wel een straatje verder (dichter) is op zich nog niet zo erg. De gedachtengang in de ministeriële omzendbrief was immers dat op deze manier een gans net van parkings zou ontstaan voor de globaliteit van functies waarvoor ze "gerealiseerd" waren.

Je kan je er trouwens ook vanaf maken door voor de ontbrekende parkeerplaatsen een belasting te betalen (in Leuven zo'n 75.000 fr per straamplaat). Met deze gelden zou de gemeente dan zelf parkings kunnen realiseren. Maar een blik op de begrotingen leert dat men hier van niet veel verwacht. Als bouwheer moet je trouwens wel gek zijn je goeie geld aan de stad te geven als je met hetzelfde geld ergens een stukje grond kan kopen waar je dan wat parkeerplaatsen op tekent. Ofwel sluit je met iemand een "fiktieve" huurovereenkomst (fiktiek, lieve"

want je hoeft de parkings niet echt zelf te gebruiken). Een veralgemeend gebruik van de 400m-regel kan zo tot een situatie leiden waarin de rand van de binnenstad (Leuven heeft amper een straat van 1 km) vol met-gebruikte of zelfs fiktieve parkeergelegenheden zit voor allerlei centrum-functies of grotere woongebouwen, edm. Waarbij in de praktijk die bewoners en gebruikers hun auto stallen om het even waar ze hem kwijt kunnen, op straat dus. En daarmee zijn we dan weer bij de noodzaak van 'woonparkeren'. □

DE B.B.-GINKGO BILOBA

Eindelijk eens een spelletje in Het Dillepaard. Juiste antwoorden worden deze keer nog niet beloond, bij gebrek aan een schiftingsvraag.

Vraag : wat is een Ginkgo Biloba ?

- Antwoord : dat bestaat is :
- (a) een nieuw soort griep ;
 - (b) een Chinese waslooboom ;
 - (c) de Oude Belgens tam die onlangs aan de vaart werd opgemerkt.

Zo'n levend fossiel kon jarenlang door de afbraak van de Jezuïetenkerk op de Boerenbondparking een bevoorrecht plaatsje innemen. Het Boerenbond-personeelsblad schreef dat dit nodig was, opdat "onze kinderen, die elke jaar op zoek moekten naar boomvot-

men en bladeren een enige gelegenheid bezien een oude Ginkgo te zien". Zelfs de uitbreidingswerken van de B.B. kunnen het boom-exemplaar niet deren, zoals de plaatselijke bouwvakkers moeten toegeven.

WHEN DO YOU THINK THEY WILL DROP

OKTOBER 1981

DE NEUTRONENBOM "EEN SCHONE BOM"

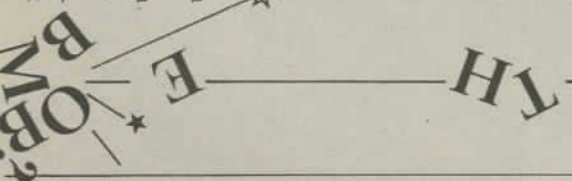
Blauw : Op 120 meter boven de Grote markt ontpluift een neutronenbom met een springkop van het type R-70-MOD 3. In een straal van 120 meter is alle materie verpulverd.

Rood : Binnen een straal van 410 meter bezwijken alle gebouwen op de enorme drukgolven. Metuurlijk federale moratorium. Het zijn de RUKKERS.

Groen : In een straal van 1.400 meter sterven alle onbeschutte burgers. Een lijdenweg die reken kan duren. De neutronenbom ontbindt de menselijke cellen zodat je "aspetit".

Voor, door en na de massale vredesbetoging in Brussel is in Vlaanderen een brede discussie over ontwapening op gang gekomen. In dit debat wordt zo overvloedig van cijfermateriaal gebruik gemaakt dat men er ongeveer voor dreigt te worden.

Neem nu de neutronenbom. De explosie van een lichte n-bom vernietigd alle leven in een straal van 1.400 meter. Voor een landmeter mag dit veel verduidelijken, maar de gemiddelde lezer wordt daar weinig wijzer mee. Daarom gingen tien groepen van vier Leuvenaars op woensdagnacht 21 oktober blauwe, rode en groene lijnen op de straten schilderen vergezeld van een affiche. (foto) En wat blijkt ? Als boven de grote markt een n-bom van het lichte type ontpluift overleeft binnen de Leuvense ring niemand. Voor alle mensen zou dit een lange lijdenweg betekenen. De straling tast immers de menselijke cellen aan. Die beginnen te ontbinden zodat je 'versapt'. De groep Leuvenaars met 'de daver op het lijf' vindt dit resultaat bijzonder angstwekkend voor een bom die officieel een anti-tank wapen heet te zijn...

Negativistische roddelpraat

"De Leuvense stadskrant Het Dillepaard brengt in zijn septembernummer onder de titel 'Het grote USO-bedrog in Leuven' enkele (subjectieve) beschouwingen omtrent de vrije scholengemeenschappen in Groot-Leuven. De redacteurs van dienst waagt zich ook aan bedenkingen inzake het USO en de invoering ervan in de vrije scholen.

Wat in het bewuste artikel altemaal staat gaan wij hier niet herhalen, het is niets van het grote negativistische roddelpraat. Wij onthouden u evenwel niet het besluit van het stuk : 'Het vrij onderwijs heeft geen behoefte aan een democratische verandering van het onderwijs, maar is enkel uit op de centen van de gemeenschap.' Eindelijk klaar. Het is goed om weten dat Het Dillepaard zichzelf 'de kleine krant met de grote mond' heet." (Streekkrant, 8/10/81)

Ja beste lezer, u bent gewaarschuld door de Streekkrant, de grote krant met veel reuklame en weinig informatie. Zelfs de essentiële informatie over de samenstelling van de scholengemeenschappen wordt of kan niet vermeld worden.

Toch wil Het Dillepaard zichzelf niet ontslaan van kritiek. Het artikel (tje) was een toonbeeld van schraalheid, een lijvig Dillepaard onwaardig. In zijn informatie bleef het summier; in zijn konklusie, zoals het citaat in bovenstaand uittreksel van de Streekkrant bevestigt, trad het ver buiten zijn oevers. Het artikel was geschreven met de verkeerde hand, om met de andere hand wild om zich heen te slaan. Met de hand op het hart verklaart uw Dillepaard hiermee nederig maar onvoldaan enkele stappen terug te zetten, om in een volgende heurt uitgebreed op de invoering van het V.S.O. in het vrij onderwijs en de vorming van scholengemeenschappen in 't Leuvense in te gaan. Met de juiste informatie in de juiste hand, natuurlijk !

Toestanden

Hoe te rijden met anderemans grote wagen en er nog geld aan over houden op de koop toe ? Dat kan je vragen aan Rik De Groe, de grootbaas van het ACV-gewest Leuven. Je rijdt met de Peugeot 504 van de vakbond, en zegt dat je hem tijdens het weekend meeneemt om hem in je eigen garage te stallen. Maar de huur van je garage laat je betalen door de eigenaar van de auto...

Verhaal (3 haikoes)

zei de vis : "laat me
vrij" - de visser : "daarom ving
ik je" - liet hem vrij.

zei de vis : "vang me" -
de visser : "daarom liet ik
je vrij" - en ving hem.

zei de vis : "vang me
niet" - de visser : "laat me vrij" -
't water hield hen vast.

Jos Scroobants

Uit : Zachten kan ik niet. Leuvense
Schrijversaktie, 1981.